

revisoratet bevilgede midler. Statsrevisoratets regnskab indgår i folketingets regnskab.

§ 19. Denne folketingsbeslutning træder i kraft samtidig med lov om statsrevisorerne. Dog træder § 1 i kraft samtidig med lovens § 1.

Stk. 2. Ved ikrafttrædelsen bortfalder folketingsbeslutning af 12. december 1969 om valget af statsrevisorer og disses virksomhed, dog således at denne folketingsbeslutnings § 18, stk. 2 og 3, bevarer sin gyldighed.

Stk. 3. Pensionsanciennitet erhvervet i henhold til folketingsbeslutning af 12. december 1969 opretholdes, ligesom det i henhold til folketingsbeslutningen foretagne valg af statsrevisorer for tiden 1. oktober 1974 til 30. september 1978 bevarer sin gyldighed.

Stk. 4. Med virkning fra 1. juli 1975 til 30. september 1978 foretager folketingsvalget valg af yderligere 1 statsrevisor og 1 stedfortræder for denne, jfr. § 1, stk. 1, 1. pkt.

Bemærkninger til forslaget.

Det fremsatte forslag til folketingsbeslutning knytter sig til det samtidig fremsatte forslag til lov om revisionen af statens regnskaber m. m. og forslag til lov om statsrevisorerne. Selv om alene valgbestemmelserne og de arbejdsmæssige bestemmelser for statsrevisorerne foreslås ændrede, er det fundet hensigtsmæssigt at nyfremsætte folketingsbeslutningen i sin helhed, på samme måde som det var tilfældet, da der i 1969 blev fastsat nye bestemmelser vedrørende statsrevisorerens valg, aflønning og pension m. v. I nedenstående bemærkninger til de enkelte paragraffer vil der derfor kun ske nærmere omtale af de bestemmelser, der indeholder realitetsændringer i forhold til den gældende folketingsbeslutning.

Til § 1.

I henhold til § 1 i forslag til lov om statsrevisorerne, hvorefter antallet af statsrevisorer ved folketingsbeslutning kan fastsættes fra mindst 4 til højst 6, fastsættes antallet til 6. Om baggrunden for denne ændring bemærkes følgende:

Det har været afgørende for statsrevisoratets effektivitet og for dets karakter som et rent sagligt arbejdende parlamentarisk organ, at antallet af statsrevisorer aldrig har været stort, og at der aldrig har været fremsat krav om en bred repræsentation i lighed med folketingsudvalgenes sammensætning. Der har på den anden side været en opfattelse af, at hovedstrømningerne i det parlamentariske liv, som det afspejler sig i folketingsvalget, skulle være repræsenteret i de grundopfattelser, hvormed de enkelte statsrevisorer udfører deres saglige arbejde. Valgene har derfor næsten altid været reguleret af aftaler partierne imellem. Der kan næppe drages faste slutninger om principper om disse aftaler, men enkelte træk om udviklingen i den tid, den nugældende statsrevisorlov har virket, kan dog fastslås som ufra-

veget praksis: For det første har intet parti valgt statsrevisor, uden at det har haft en sådan størrelse, at det ved valg uden valggrupper kunne repræsenteres, eller gennem flere folketingsvalg har opretholdt en sådan styrke, at det selvstændigt har kunnet vælge et medlem til finansudvalget. For det andet er det ikke forekommet, at et parti eller en valggruppe har udnyttet muligheden for at vælge 2 statsrevisorer fra samme parti. Når muligheden har foreligget, er den ene post altid blevet overladt et andet parti.

Hvis man forudsætter, at de skildrede faste traditioner ønskes bevaret, vil det med det nuværende store antal partier være nødvendigt at forøge antallet af statsrevisorer til 6. Da man ikke kan forudsætte, at den nuværende parlamentariske opdeling i folketingsvalget fortsætter, og da man ikke i form af regler kan fastsætte, hvornår antallet af statsrevisorer eventuelt skal nedsættes, er det foreslået, at udvalget for forretningsordenen som det parlamentarisk mest sagkyndige organ for hver statsrevisorvalgsperiode tager stilling til, hvor mange statsrevisorer der skal vælges.

Det vil være u hensigtsmæssigt, om virkningen af de nye regler skulle udskydes i 3½ år, og da det af hensyn til statsrevisorerens uafhængighed i deres gerning ville være uheldigt at afbryde valgperioden i utide, er det som en overgangsløsning i forbindelse med ikrafttrædelsesbestemmelserne foreslået, at der ekstraordinært vælges en statsrevisor yderligere og en stedfortræder for resten af indeværende valgperiode, ligesom det var tilfældet ved lovændringen i 1967.

Bestemmelsen i § 19 vil uundgåeligt medføre en merudgift i indeværende valgperiode, for så vidt som man ikke for de øvrige statsrevisorer kan forringe de økonomiske forudsætninger, de har ladet sig væl-